

Bilag 8.

Ribe Bispeembede.

Ribe, den 21. Juli 1946.

I Skrivelse af 17. Juni d. A. har det høje Ministerium anmodet mig om at ville meddele mine principielle Synspunkter med Hensyn til Spørgsmaalet om Ordination af Kvinder til Præsteembeder i den danske Folkekirke. Jeg skal derfor tillade mig at udtale følgende:

Ved et Spørgsmaal af den ovennævnte Art vil Besvarelsen paa afgørende Maade afhænge af den Vægt, man i alt, hvad der angaar Kirkens Ordning og Kultus, tillægger den kirkelige Tradition. Kirkefolket er til alle Tider uhyre ømfindtligt over for Ændringer i den nedarvede Form for det gudstjenstlige Liv; og saadanne bør derfor paa centrale Punkter kun foretages, naar afgørende Grunde tvinger dertil. Luthers Stilling til den katolske Messeform er her forbilledlig; han udelod kun, hvad han fandt stridende mod Evangeliet, men bibeholdt forøvrigt den katolske Messes Hovedform.

Hvad nu Spørgsmaalet om Kvindernes Adgang til Ordination og det særlige Prædikeembede angaar, da maa det ses under samme Synspunkt. Og her er det ikke blot den tusindaarige kirkelige Tradition, men især Traditionen fra den apostolske Menighed, der kommer i Betragtning. Et bestemt Forbud mod kvindelige Præster kan ganske vist ikke findes i det nye Testamente, heller ikke i Steder som 1. Kor. 14, 34 f. („det er usømmeligt for en Kvinde at tale i en Menighedsforsamling“) og i Tim. 2, 12 („at være Lærer tilsteder jeg ikke en Kvinde“); det viser sig nemlig, at i Urmenigheden optraadte virkelig Kvinder som Profeter (Ap. Gern. 21, 9), og Paulus selv bekræfter dette Faktum med sine Ord i 1. Kor. 11, 5 ff., hvor han byder, at en Kvinde, naar hun beder eller profeterer (nemlig i Menighedsforsamlingen), skal have Hovedet tildækket; og det Forbud mod, at Kvinden lærer offentlig ved Gudstjenesterne, som ligger i de først nævnte Steder, har Kirken i vore Dage faktisk sat sig ud over. Men netop paa denne Baggrund bliver det af megen Vægt, at der i den apostolske Menighed overhovedet ikke har været Tale om at indvie Kvinder til den egentlige Præstegerning, skønt (eller maaske netop fordi) Præstinder i de hedenske Kulter ingenlunde var en Sjældenhed. Den ganske enstemmige apostolske Tradition, som siden er blevet fulgt af alle de store Kirkesamfund, er efter min Mening af afgørende Vægt.

Ved Siden af Hensynet til den apostolske Tradition træder det økumeniske Hensyn, Hensynet til, at ingen af de store, samlede Kirker i Verden hidtil har givet Kvinder Adgang til Præstestillingen. Ganske vist savner man en klar Oplysning om, hvor der anvendes kvindelige Præster; men saavidt det er under tegnede bekendt, er det kun i mindre Kirkesamfund eller i Frimenigheder. I en Tid, hvor Trangen til voksende Enhed mellem Kirkesamfundene gør sig saa stærkt gældende som i vor, og hvor de eksisterende Forskelle i den kirkelige Ordning (f. Eks. med Hensyn til den saakaldte apostolske Succession i Bispeembedet) volder Vanskeligheder nok for de økumeniske Bestræbelser, vilde det være meget betænkeligt at øge disse Vanskeligheder derved, at man i enkelte Kirker bryder med den apostolske Tradition og indfører kvindelige Præster.

Endelig er der et Hensyn at tage til de mange Medlemmer af Folkekirken, der ser med Uvilje eller ligefrem Forargelse paa den omhandlede Reform, hvad Menighedsraadenes Afstemning om Spørgsmaalet kvindelige Præster i 1920 og 1924 tydeligt viser.